



Умирање од глади радника крагујевачког „Партизана“ је ушло у трећу недељу. То није штрајк глађу, пошто су већ раније гладовали. Држава која је законима заштитила права животиња, мушких и женских нестандартно опредељених мањина, у овом случају законима које је донела, жртве транзиције оставила потпуно незаштићеним. Наиме, како сазнајемо из изјава званичника Агенције за приватизацију, ова државна институција је задужена за праћење фирми које су продате у поступку приватизације. Када се та пословна пратња заврши, агенција добије паре, приватизација не успе, а жртва прода на берзи, радници остају без икаквих права и заштите државе. Нормално, власника који је купио фирму држава је заштитила јер је он распродао из ње све што је могао и тако вишеструко надокнадио уложено, а раднике оставио без плата и уплаћених доприноса. Као што показује пракса, нико од таквих бизнисмена није одговарао, почев од најдрастичнијег примера краљевачког „Магнохрома“ и браће Митал, па надаље. То нису појединачни случајеви пљачке, већ систем који држава штити законима, што значи да иза њега и стоји.

Нашло би се у државном буџету пара за раднике „Партизана“ кад их је већ било и има за фоке, жирафе, донације НВО и сличне важније ставке које су јавности остале скривене. Међутим, разлог због којег то држава (односно Влада) не чини је преседан који би се тиме створио, па би многобројни који су у сличној ситуацији тражили од државе да такође реши њихов проблем.

Званичници (који су једнострану примену ССП образложили и тиме да ће тако кола из увоза произведена у ЕУ бити јефтинија) на пријем Косова у ММФ престанком обавезе плаћања косовског дуга, тихо признавање независности ове покрајине кроз шест тачака великом дипломатском победом, у случају радника „Партизана“ и осталих који умиру од глади – ћуте.

Ћуте и поводом вишедневног бомбардовања Срба сузавцем Еулекса.

Улубљени аутомобил новинарке Б 92 је био разлог за моменталну реакцију највишег државног врха.

Заувек без доброг наслова

Пише: Љубиша Спасојевић
четвртак, 07 мај 2009 12:52

Ње нема када су у питању Срби које Еулекс храни сузавцем, нема је ни за гладне које држава храни празним обећањима.

А можда ће смрт изгладнелих бити приказана као смањење незапослености.